

Guds förbarmande med vårt elände

Barmhärtigheten, som kommer från Gud, är ett av flera huvudteman i Jesu förkunnelse. Paulusåret, 2:a månaden, en kommentar till Ef 2: 4

2008-08-26

Paulus skriver till efesierna: **Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med Kristus.**

Vi anar, att aposteln fortfarande är som bländad av ljuset från den där överväldigande händelsen på vägen till Damaskus. Han som sökte rättfärdighet genom gärningar hade då fått erfara den oförskyllda gudomliga nådens dimension.

Då som nu: När Gud ger sig åt en människa, så inte på grund av några gärningar, prestationer eller förtjänster, utan för ingenting, av nåd ”i sin stora kärlek.” Detta kärleks ljus avslöjar som en slagskugga vårt elände, och utifrån det ber vi om barmhärtighet. Evangeliet berättar om hur just lidande, betryckta och förtvivlade människor ropar högst efter Jesus, så som de spetälska och blinda: ”Ha förbarmande med oss!”

Barmhärtigheten, som kommer från Gud, är ett av flera huvudteman i Jesu förkunnelse: som till exempel i liknelserna om den barmhärtige samariten och – i motsats till den –

om den obarmhärtige
fordringsägaren. Men framför allt i
parabeln om den förlorade sonen,
som också kallas för liknelsen om
den barmhärtige fadern.

Men Jesus går längre: Han lär oss, att
vi inte bara skall ta emot och uppleva
Guds förbarmande utan också ge det
vidare: ”Saliga de barmhärtiga, de
skall möta barmhörtighet.” Om vi
umgås förståelsefullt, hänsynsfullt
och godhjärtat med våra
medmänniskor, återspeglar vi ljuset
av Guds barmhörtighet, som vi tagit
emot, och ger det vidare.

av Josef Arquer